

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ, БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

НОВИ БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 2001.
ГОДИНА XII БРОЈ 1638

ГЛАС ЗА СРПСКЕ РАДИКАЛЕ ЈЕ ГЛАС ЗА БОЉИ БЕОГРАД

Ми, српски радикали, немамо много начина и могућности да вам се обратимо. Захваљујући медијском једноумљу, не можемо своју поруку да вам пошаљемо преко електронских или неког од централних писаних медија, те користим ову необичну форму писма, како бих вам се у најкраћем представио и указао на мотиве сопственог политичког деловања, рада моје, надам се и ваше, Српске радикалне странке. Покушају да вас уверим да је глас за кандидата српских радикала глас за поштеног човека,

марљивог, политички доследног и посвећеног интересима свог, српског, народа, а у овом случају и потребама својих комшија, оних са којима свакодневно дели муке, проблеме и лепоту живљења у нашем Београду.

Рођен сам 1971. године. По занимању сам пољопривредни инжењер и председник сам Градског одбора Српске радикалне странке Београда. У Српску радикалну странку сам се учланио зато што мислим да Србија заслужује оне људе који ће водити рачуна о њеним, а не о туђим интересима, зато што желим стварне, а не

лажне економске реформе и зато што сматрам да само поштени, часни и одговорни људи могу да воде Србију у сигурнију будућност. Постоји, додуше, још један разлог. Желео сам да се придружим онима на српској политичкој сцени који без страха, одлучно и храбро, говоре о свим проблемима са којима се као држава и народ суочавамо, отворено критикују власт, раскривавају њене афере и бројне малверзације. Једноставно, борити се, представља и мој животни мото.

Београђани су, последњих година, добијали много обећања. Од гото-

ДОС ЈЕ НАЈГОРИ А БЕОГРАДСКА ВЛАСТ ЈОШ ГОРА

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

во свих политичких странака. Како су долазили неки избори за Београдску скупштину, тако смо, сви заједно, слушали о величанственој будућности нашег Београда, његовом брзом уређењу, трајном решавању комуналних и проблема у градском превозу, нижим дажбинама за Инфостан и много, много бољем животу свих нас. Ипак, стварност је демантовала и оне који су то обећавали и нас који смо, бар нешто од тога, очекивали.

Већ годину дана, у Београду је на власти ДОС. За то време, осим спектакуларних најављивања чудовишних и помало фантастичних промена, Београђани, а посебно становници Београда нису добили ништа. Од побољшања градског превоза видели смо само његово тристоцентно поскупљење, једнаку нередовност у поласцима аутобуса и трамваја и још веће гужве него раније. Од стотине нових, бар тако је режим најављивао, тролејбуса, трамваја и аутобуса, које су Београду и Београђанима требали да поклоне Берлинци, Бечлије, Атињани и ко зна ко све још, добили смо неколико старих, готово ендемских примерака, који су већ били упућени на рециклажу. Ипак, старо гвожђе боље је истоварити у Србији, него у неком од немачких или грчких градова. Они тако мисле.

Уколико бисте ми указали своје поверење залагао бих се за више реда, дисциплине, поштовање реда војске, подстицање производње и куповине нових домаћих моторних возила, разуме се и неупоредиво прихватљивије цене превоза. Оне које ви, моје комшије, можете да платите.

Цене комуналних услуга свакога дана су веће, уосталом, као и свих осталих роба и услуга у нашој Србији. Грејање, већина грађана, или неће моћи да плати, или ће се просто и једноставно, онако демократски, смрзавати.

Борићу се да се свим Београђанима омогући загревање стамбених површина по много нижим ценама од тренутних и покушаћу то да објасним представницима већине у Скупштини града. Захтеваћу од власти да прекину са свакодневном кукњавом и коначно крену у какво-такво решавање основних проблема обичних људи.

Наш Београд је прљав. Сви смо помало криви за то. Власт највише. Београд и његови становници заслужују оне представнике који ће о свом граду размишљати домаћински, оне који ће својим ангажовањем и буквално терати надлежне службе да ефикасније обављају своје послове, посебно у одржавању елементарних хигијенских услова.

Наш град је метропола. Међутим, у последњих годину дана у Београду апсолутно ништа није изграђено. Комунална инфраструктура је запуштена, споменици културе препуштени зубу времена, а највећи успех власти представља рушење, а не прављење, зидање и изградња. Барајеву много тога недостаје. Учинићу све како би се решио проблем водоснабдевања, и реконструисала и побољшала саобраћајна инфраструктура у Барајеву.

Као кандидат за одборника у Скупштини Београда, не могу и не желим да вам обећавам куле и градове, оно што не могу да испуним, али вам гарантујем да ћу се својски, поштено и часно, трудити да заступам ваше интересе, интересе Београда и Барајева.

С поштовањем,
Ваш кандидат
Драган Љубојевић

ШЕШЕЉ:

Др Војислав Шешел: Даме и господа, ДОС-овском економском политиком наша привреда је готово потпуно упропашћена, мало још, врло мало фали да буде заиста сасвим упропашћена. Један од елементарних упроштавања наше привреде је вештачко обарање курса намачке марке, репресација марке и стварање услова у којима је наш извоз просто немогућ. Том репресацијом марке извлаче се и последње уштеде из домаћег становништва и оно максимално осиромашује, а Србији већ увелико прети глад. Код нас су робе већ увелико скупље него у Немачкој. Код нас је месо, ове обичне, редовне врсте меса, скупље него у Немачкој. Многи други производи, чак и пољопривредни производи. Није економски успех кад вам неко каже: «Ево, курс марке се не мења од октобра месеца прошле године.» Је ли то некеме од вас нешто значи? Каква је вама корист кад немате ни динаре ни марке? Кажу, скочиле су и плате са 80 на 150 марака. Јесте, али са 80 марака се раније мно-

ДОСУПРОТАШЊАВА

Концеп Српске радикалне странке је ослањање на сопствене снаге, успостављање реда и дисциплине

ПРИВРЕДУ

го више могло купити него данас са 150 или 200. Три пута се више могло купити у августу прошле године са 100 марака него данас. То је тај основни проблем кад се досманлијска власт слепо држи налога са Запада, јер Западу није циљ да се економски развијемо, Западу је циљ да нас опљачка до голе коже и тако се Запад понаша у Русији, Украјини, у Белорусији, у Румунији, у Бугарској, у Македонији. Што би се другачије Запад понашао у Србији? Нема никаквог разлога. ДОС није у стању да води политику ослањања на сопствене снаге и поред тог вишеструког покушљања струје они сад отворено признају да нису успели да заврше летње ремонте и да ћемо ми и ове зиме имати несташицу. Прошле зиме су се правдали да су несташице због бивше власти, а чим смо изашли из рата, кад смо имали разорене многе електроенергетске потенцијале, објекте, ми смо целе те зиме имали сасвим нормално снабдевање струјом без икаквих искључења. Имали смо рекордну производњу на Светог Никољу 1999. године, сто тридесет пет милиона киловата електричне енергије, а ДОС је прошлу зиму свега осамдесет милиона киловата могао да произведе. Ни ове зиме неће бити много боља ситуација. Они већ најављују и редукције и увоз електричне енергије. Овде је сукоб два потпуно дијаметријално супротна економска концепта. Концепт Српске радикалне странке је концепт ослањања на сопствене снаге, завођење дисциплине и реда, ми смо кренули у том правцу док смо били то кратко време у власти. Захваљујући иницијативи српских радикала усвојен је нови Закон о јавним предузећима, нажалост испоставило се сувише касно, имали смо добре пројекте исплате заосталих пензија, кроз бонове за плаћање електричне енергије, исплате заосталих дечјих додатака и тако даље. Доста смо били минирани од тадашњих коалиционих партнера, али у суштини тај концепт је добар, и тим концептом се постепено може поправљати економска и социјална ситуација у земљи. Нико нема чаробни штапић којим би обезбедио да одмах теку мед и млеко, то нико није у стању да постигне. Међутим постепено, стрпљиво, корак по корак, инвестицијама у економију. Садашња

Захваљујући Српској радикалној странци усвојен је нови Закон о јавним приходима, и постојали су добри пројекти исплате заосталих пензија и дечјих додатака.

Ђинђићева влада и њени министри се хвале како успешно пуне буџет. То је тачно, али они се расипају буџетским средствима, још мало па неће имати од кога да пуне буџет. То је проблем, то смо их упозоравали кад су доносили Закон о буџету, Законе о порезима и читав низ других економских мера. Они имају и осамдесет неких уредби које су потпуно противуставне. Ми смо их упозоравали. Ви можете једном да наплатите толики порез, а шта онда? Сад су дошли у ситуацију да одлажу пореске обавезе из септембра, да их репрограмирају. Није паметна држава која успешно наплати порез и убије пореског обвезника. Гасе се фирме, отпуштају се радници и тако даље. То је тај концептуолошки проблем, не може досманлијска власт више да се правда да су наследили лоше стање. Ево, година дана се сада навршава за који дан, нема више правдања са оним што је било раније. И раније у најтежим условима бар је свако могао себи да обезбеди векну хлеба и литар млека дневно а данас не може ни то. Ко ће сад ђацима да купи уџбенике за основне и средње школе, ко ће сада студентима да плати школарину? Лако је завести плаћање, каже министар просвете или његови заменици, Србијанка Турајлић, како се зове, каже «То је капитализам, мора да се плаћа школовање». Што то нису рекли у предизборној кампањи, пред септембарске изборе прошле године да ће се све плаћати? Лако је рећи све мора да се плаћа, али ко да плати? Треба прво обезбедити људима да могу да плаћају, па им онда наплаћивати. Социјални моменат је потпуно запостављен. Хвали се министар Ђелић да су исплатили најсиромашнијим пензионерима по још једну пензију. Онима који имају испод хиљаду динара дали су још по хиљаду динара. Каже, исплатиће још ће једном. Шта то значи? Онај ко је имао хиљаду динара може да цркне од глади ако живи од те хиљаде. Ако му се дода још једна хиљада једнократно шта му то значи, ништа. А колико су му пута струју поскупели, све му оде на поскупљење струје, а вода, а комуналије, а хлеб, а млеко и тако даље, ништа ту нису поправили.

ДОС ЈЕ НАЈГОРИ

Након последњих локалних избора у Београду, многи су очекивали да ће нашем граду да крене на боље. Они, којима су грађани поверили управу над Београдом, нису оскудевали у обећањима да и нас чека место у Европи, да ће решити виталне проблеме овог града. Међутим, врло брзо је постало јасно да је за њих највећи проблем грађана тај, што функционери Скупштине Града не могу да једу позлаћеним есцајгом, па су зато из буџета, који сви ми пунимо нашим новцем, издвојили 1.700.000 динара да би у „Цептеру“ купили кашике, виљушке и ножеве. Европски, нема шта.

Од њихових белосветских пријатеља и заштитника добили смо суперхитну суперпомоћ, у

чајеве њихови демократски багери очас решавају. Али зато нико од њих неће имати ништа против три киоска на миријевској пијаци и четвртог у тржном

таште, иза Позориштанца „Пуж“. Саопштили су нам да су сви једнаки пред законом, али неки су изгледа једнакији од других.

„Доследна“ градоначелница није наложила рушење: један од четири локала председника Скупштине Града, Радмиле Хрустановић

А БЕОГРАДСКА ВЛАСТ ЈОШ ГОРА

облику неколико контејнера, без којих не би ни знали шта да радимо. На страну то, што из тих контејнера дан и ноћ „кипи“ смеће, јер нема ко да га однесе.

Челници Скупштине Београда очигледно сматрају да је рак рана овог града то, што неко поседује киоск, чијим радом издржава породицу, или неко други од наших суграђана има кућу, која је за пола квадрата већа од оног, што је предвиђено урбанистичким планом. Такве слу-

центру „Пирамида“ на Новом Београду, у власништву председника Скупштине Града, Радмиле Хрустановић, укупне површине просечног стана, иако дотична има дозволу само за један објекат величине до 7,5 квадратних метара. Градска власт неће имати ништа ни против тога, што Бојан Станојевић, потпредседник Скупштине Града из Демократске странке, ради на доградњу укупне површине 400 квадрата, на име своје жене и

Уместо да размишљају о инвестицијама у комуналну инфраструктуру, „демократска“ градска власт је организовала специјалне јуришне јединице, састављене од разноразних градских инспектора и полицајаца и „демократски“ се брутално обрачунала са уличним продавцима, људима који, немајући други избор, само на тај начин издржавају себе и своје ближње. Званично, то су назвали „борбом против сиве економије“.

• Оснивач и издавач: др Војислав Шешељ • Издање приредио: Општински одбор Српске радикалне странке Барајево

• Главни и одговорни уредник: Сениша Аксентијевић • Заменик главног и одговорног уредника: Марина Рагуш

• Помоћник главног и одговорног уредника: Јасна Олујић Радовановић

• Техничко уређење и компјутерски прелом: Сања Радовановић • Лектор: Зорица Илић

• Редакција: Момир Марковић, Наташа Јовановић, Јадранка Шешељ, Јана Живаљевић, Александар Вучић, Драгољуб Стаменковић, Весна Арсић, Коста Димитријевић, Вељко Дукић, Весна Марић • Секретар редакције: Љиљана Михајловић • Штампа: „ЕТИКЕТА“, Болеч